

Angelj-varih tvoj krilati
 Čuje nad teboj ljubkó
 In pred Božji prestol zlati
 Nosi prošnje ti v nebo.

Naj nesreč vihar le hruje,
 Dete, nič se ti ne boj;
 Saj nad tabo vedno čuje
 Angelj z raja, varih tvoj.

Kadar zrem ti v lice rožno,
 Ménim, da že gledam raj;
 Oj, ostani mi pobožno
 Kot si, milo dete, zdaj!

Angelar Zdenčan.

Jesenske podobice.

• (Piše Janko Barlè.)

II.

Popoldne je bilo, ugodno jesensko popoldne. Zrak je bil prijetno topel, le včasih je potegnil malo bolj hladan vetrec tam od gojzda in vselej stresel nekoliko porumenelega listja na tla. Vendar je bilo še dosti zelenih peresc gori po drevju, tudi kaka že skoraj preveč zrela češplja je visela tu pa tam, a na jablani so se rudečila in rumenila zrela jabolka. Nebo ni bilo ravno preveč jasno, oblačne meglice so se vlekly po njem, vendar solnčece je tako ljubeznivo kukalo na ta božji svet, kot da bi hotelo povedati, da se za več časa poslavlja od nas. Saj če je bližje zima, bolj zakrivajo oblaki solnčece in le redkokrat prederejo njegovi žarki oblačno zagrinjalo. Kako se jih pač veseli vsaka duša!

Toraj tistega popoldneva je bilo pri Potokarjevih precej živo. Oče so imeli opraviti na dvorišču. Nekako resno so tlačili seno na voz, da napravijo sedalo. Večkrat so postali in poskušali, kako se sedi, dokler ni bilo naposled vendar dobro, ker so pregrnili čez ono seno zeleno pokrivalo in ga skrbno prevezali z vrvico. Hencajte, nekaj posebnega je moralo biti, saj jutri ni bila nedelja, da bi se peljali na cerkveni shod, niti semenj, da bi se odpravljali v trg. Ej, ni bilo niti cerkvenega shoda niti semnja, pa vendar se je bilo treba odpraviti na pot, na daljno pot — v mesto.

Po kaj pa v mesto, po kaj? — poprašate. Hm, ali ne veste, da je bil Potokarjev prvorojenec — Janezek bistra glavica in da je dovršil pred dvema mesecema domače ljudske šole z izvrstnim uspehom? Gospod župnik in gospod učitelj sta bila teh mislij, da bi bilo za Janezka škoda, če bi zakopal svoje umne darove, in sta svetovala Potokarjevim, da pošljejo Janezka v mesto. Potokarjev oče so hitro v to privolili in kaj ne bi? Doma je bilo nekaj grošev, da se bode moglo za dečka plačevati, in za kmetijo se pa tudi ni bilo treba bati, saj ni bil Janezek sam. Janezkov seveda ni več bilo, bil je pa pač tu Jožek, bil je Tinček in bil je mali Francek, vsi zdravi kot kremen in živi kot živo srebro. Nu tudi Potokarjeva mati se niso protivili temu, da bi šel Janezek v mesto, saj se jim je précej porodila v srcu želja, naj bi postal Janezek gospod, a če je že toliko drugih to postalo, zakaj pa ne bi njihov Janezek! In ni morda to tudi res? —

Stvar je bila rešena tako: Janezek pojde v jeseni v mesto. Dà, ali ni to mala stvar. Janezek je sicer imel nedeljsko oblačilo, ali bilo je samo jedno in kaj je to za mesto, kjer se nosijo vsakidan tako, kot v vasi ob nedeljah. Podplate je trgal samo po zimi in ob nedeljah, v mestu jih bode pa moral vsaki dan. Trebalo je tedaj marsikaj preskrbeti, da bode mogel Janezek v šolo.

S perilom ni bilo težko. Mati so mu napravili vse potrebno iz lepega domačega platna, katero ni bilo sicer ne vem kako mehko, vendar zdravo in trpežno. Težja je bila z ostalo obleko. Tu ni mogla materina umetnost sama kaj, nego je bilo treba na pomoč poklicati krojača Kreveljčka, majhnega zgovornega možička, kateri se je za nekaj dnij nastanil pri Potokarjevih. Siromak je bil nekoliko švepast, pa si je zato morda tudi izvolil ta stan, da mu ni trebalo mnogo hoditi, pač je pa ves božji dan sedel za mizico, vrezaval, prirezaval, navajal iglo in jo zabadal zdaj na jedno, zdaj na drugo stran.

»Dečko, zdaj pa le mir!« — je dejal, postavil Janezka ravno kot svečo, meril tu in tam, privzdigoval mu roko in si vse zapisoval v knjižico. Janezek je stal kot vlit, še dihati si ni upal. — »To je važen trenutek« — pristavil je mojster Kreveljček — »če se dobro ne

pazi, je kmalu kaj preširoko, predolgo ali prekratko, tako, da ni ničemur podobno. Če bodeš pa lepo miren, vedi, da ti bode mojster Kreveljček skrojil obleko, da se ti ne bode trebalo v mestu sramovati. Kaj misliš, da sem malo videl in poskusil?« —

In kar je rekel mojster Kreveljček, bilo je tudi res. Ni preteklo teden dnij in Janezek je imel dve novi obleki, jedno praznično za nedelje, drugo bolj navadno za vsaki dan. Obuvalo je preskrbel mojster Srakar, a zabojček je napravil mizar Oblič. Pri trgovcu so kupili oče Potokar nov klobuk in nekoliko rutic in tako je bil Janezek nov od pete do glave in preskrbljen z vsemi potrebščinami, da more v mesto v šolo.

Čas hitro mineva in prišel je dan pred odhodom. Janezek je bil zjutraj pri maši, kjer je vroče prosil Boga, da mu razsvetli um, da bode starišem na veselje, poslovil se je pri gospodu župniku in učitelju, katera sta mu dala veliko lepih nauk, potem je pa še obiskal svoje tovariše in sosedove. Vsi so mu vse dobro želeli in se pristrčno z njim poslovili. Skočil je še jedenkrat doli na travnik, kjer je tolikokrat pasel živinico, potem se pa zopet vrnil domov. Oče so ravno priredili voz za pot, mati so pa v tistem času zlagali Janezkove stvari v zabojček. Oj materine roke, kako skrbno zložé vsako stvarco na pravo mesto. Obleka je bila že notri. Ali to ni bilo dosti materi. Prinesli so onih lepo rudečih, dišečih jabolk, katera so že dolgo spravljali za to priliko gori na polici, da bode imel Janezek kaj za ugrizniti v mestu. Pridejali so še vrečico suhih sliv in pa zrelih lešnikov in vse lepo zložili v zabojček. Marsikateri vzdih se je porodil v materinih prsih, marsikatera solza kanila je notri med one stvari. Oj, ljubezen materinska, komu naj bi te prisposobil? . . .

Najpotrebnejše je bilo preskrbljeno. Da bode konj rudečko dobro nahranjen, za to je skrbel hlapec, a da bodeta imela oče Potokar, kajti on se je odpravljajal sè sinom, in pa Janezek potoma kaj prigrizniti, moral je oni razposajeni petelin, kateri je tako oblastno gospodaril po dvorišču, prenehati kukurikati. Ej, mesto je daleč.

Potokarjevi so šli zgodaj k počitku, ker je bilo treba zjutraj zgodaj vstati. Mati so prekrižali svojega Janezka in mu veleli, naj nikdar ne opusti svoje večerne molitvice. Janezek in njegovi bratci so kmalu zaspali, kdo ve, če so tako hitro tudi njih stariši!

Hladno jutro je bilo. Gosta megla je pokrivala vso vas. Pri Potokarjevih je bilo že vse na nogah. Pred vratmi je bil konj rudečko nestrpljivo s kopitom ob tla, v hiši se je pa Janezek poslavljaj. Mati so dajali zadnje nauke Janezku in si pogostoma s predpasnikom brisali oči, bratci so pa gledali začudeno in niso pojмили, kako da Janezka ne bode tako dolgo nazaj. Nazadnje so pa dejali Potokarjev oče:

»Treba je da odidemo. Mesto je daleč. Otroci, bodite pridni in ubogljivi!« —

»Toraj srečno potujta. Janezek, ne pozabi Boga in molitve. Piši kaj!« — Jok ni dal materi dalje govoriti.

Janezek je še jedenkrat segel v roke domačim. Tudi bratcem so zalesketale solze v očesih, ker so videli mater, kako plakajo. Janezek je šel k očetu na voz in oče so pognali.

»Z Bogom ostanite!« —

»Z Bogom, Janezek!« —

Voz je zdrdral po vasi in zginitil v megli. Janezek se je odpeljal v mesto v šolo. Če bo poslušal nasvete materine, postane izvestno imeniten gospod. Lahko verjamete!

Kako se je Lah znebil neprijetnih gostov?

Bogat Lah je imel vrt, poln najlepšega sadja. Posebno njegova figova drevesa so slovela daleč na okoli radi svojega zlahtnega sadja. Tega so se pa hoteli nekateri »dolgoroki« sami prepričati, ter so zahajali redno vsako noč po lestvicah čez visoki zid ter odnašali sladko sadje. Delali so mu znatno škodo in Lah je vgibal na vse strani, kako bi se jih otrebil. Kaj si izmisli zvita buča? Z dvema hlapcema gre v mraku